

Chang Yi este o renumită autoare de literatură pentru copii, de minoritate manciuriană, născută la Beijing, membră a Asociației internaționale a scriitorilor și ilustrătorilor de carte pentru copii. Scrierile ei au apărut în „Tineri scriitori” și „Literatura în Beijing”, printre operele reprezentative numărându-se „Monștrii din Orașul Interzis”, „Convorbiri între monștrii din Orașul Interzis”, „Visele lui Li Kankan de la orele de studiu individual”, „Fabrica de ciocolată plină de secrete”. Seria de povești „Monștrii din Orașul Interzis” a fost selectată de Biroul de Stat pentru Presă, Publicație, Radio, Film și Televiziune în cadrul celei de-a II-a ediții drept Carte Recomandată de promovare în întreaga țară a remarcabilei culturi tradiționale chinezești; Biroul Național de Presă și Publicații o recomandă tinerilor printre cele 100 de Publicații Remarcabile din 2018; China Education News o include în Top 10 cărți pentru copii recomandate de profesori în 2017; la cea de-a V-a ediție a „Tinerilor Chinezi” este listată printre scrierile de excepție; site-ul Dangdang o menționează în lista de top a cărților pentru copii din 2017; proiectul „Reading in Guangzhou” o include în Top 10, fiind apreciată drept cea mai bună carte pentru copii din anul 2017 ș.a.

Ilustrator

Meme Lu este o ilustratoare independentă. lubește pictura din copilărie și urmează cursuri universitare de pictură murală. Lucrează timp de mai mulți ani în cadrul unei edituri, ca editor de carte ilustrată, devenind mai târziu ilustratoare independentă. Lucrările ei au fost publicate de numeroase instituții de cultură și presă, cum ar fi Editura Literaturii Populare, Editura pentru Predarea Limbilor Străine și Cercetare, Editura pentru Copii din Beijing, Editura Tiantian, Editura Universității de Pedagogie din Guangxi, Phoenix Publishing Media Group ș.a.

Chang Yi

MONȘTRII DIN ORAȘUL INTERZIS

Spectacolul marionetelor din micile palate aurii

Traducere din limba chineză
de Ionela Voicu

Cuprins

Capitolul 1. Spectacolul marionetelor din micile palate aurii.....	11
Capitolul 2. Jocul monstrului Bi An	28
Capitolul 3. Melcul oferit în dar de Zeul Fântânii.....	43
Capitolul 4. Harta comorii ascunse din Orașul Interzis.....	58
Capitolul 5. Elefantul îngropat în Orașul Interzis.....	75
Capitolul 6. Bixie, Bixie!	91
Capitolul 7. Prințul cu trei ochi	107
Capitolul 8. O dorință.....	120
Capitolul 9. Domnul Imitație.....	135
Capitolul 10. Lacrimile rodiului ...	148

Capitolul 1 Spectacolul marionetelor din micile palate aurii

Parfumul florilor de *osmanthus*¹ e din ce în ce mai puternic. A venit timpul să începem școala.

Când ajung acasă, e deja întuneric. Palatele din Orașul Interzis, pisicile sălbatice, toate sunt ca de obicei, doar vântul ce adie aduce cu el o mireasmă dulce.

Cercelul cu nestemată străvezie de pe pieptul meu strălucește sub lumina lunii ca și cum ar prevesti că urmează să se întâmple ceva magic.

Am ghiozdanul în spate și o plasă mare în mână cu ce mi-a zis mama să cumpăr: carne de porc tăiată cubulețe,

¹ Arbust cu flori parfumate, galbene-deschis, originar din Asia și America. (n.t.)

pastă de soia, sos dulce pentru tăiței, alcool galben de orez, ceapă verde... sunt ingrediente pentru pastele cu sos de soia. Sunt grele, iar stomacul îmi chiorăie de foame, așa că merg foarte repede.

Când trec prin Poarta de Bun Augur, se aude un glas subțire de tot:

– Hei! Stai, așteaptă!

Rămân locului, uimită. E pe înserat, deschid ochii larg, dar nu văd nimic.

– Cine m-a strigat?

– Aici!

Plec capul și văd o marionetă micuță din lemn.

Îmi țin respirația:

– O ma-ri-o-ne-tă?

Micuța păpușă e îmbrăcată în haine din pânză albastră, cu un batic pe cap și un coș de bambus în spate, zici că-i un învățăcel din vechime.

Ce ciudat! În Orașul Interzis am văzut zeități, monștri și chiar fantome cu capul mare, dar nu am văzut niciodată o marionetă. Și unde mai pui că și vorbește!

– S-a întâmplat ceva? o întreb eu, fără s-o scap din ochi pe micuța păpușă din fața mea.

Marioneta aruncă o privire în plasa de cumpărături și mă întrebă:

– Tu le-ai cumpărat?

Îi răspund:

– Da, așa mi-a zis mama.

– Din câte se pare, va găti paste cu sos de soia, și, zicând, ochii ei micuți nu se mai dezlipesc de punga mea.

Dau din cap.

Micuța marionetă mă roagă, cam jenată:

– Poți să-mi dai și mie puțin?

Mă uit în plasă și o întreb:

– Ce vrei?

– Ai putea să-mi dai câte puțin din fiecare, ceva carne, sos și alcool de orez? mă întrebă ea. Uite cum stă treaba, în seara aceasta este petrecerea Zeului Pământului și a Zeului Grânelor. Numai că am pregătit cam puțină mâncare, iar la petrecere toată lumea ar trebui să mănânce pe săturate.

Ezit un pic, mama mi-a zis să cumpăr...

Micuța marionetă se grăbește să adauge:

– Dacă împarți cu mine alimentele pe jumătate, te invit să iei parte la petrecerea de diseară.

– Adevărat? mă entuziasmez eu. Unde se ține?

Marioneta coboară vocea și-mi spuse:

– Chiar în fața Palatului Purității Celeste.

Îmi mușc buzele, îi voi da jumătate. Dacă mă întrebă mama, îi spun că n-am mai ținut minte și am cumpărat mai puțin.

– Bine! Desfac plasa și fac pe jumătate carnea tăiată cubulețe, sosul dulce pentru tăiței, alcoolul de orez, și i le pun în coșulețul de bambus din spate. Așa rămâne, cum am zis, vin sigur.

– Ține minte, dacă te întreabă cineva parola, să răspunzi: „Semne bune anul are, semne bune de belșug”, apoi îmi atrage atenția: Vezi să nu uiți, doar cei care știu parola pot lua parte la petrecere.

Sfârșind de zis, marioneta se grăbește să plece, făcându-se nevăzută în întuneric.

Mă întorc în birou, mama nu este. Așa că îi scriu un bilețel și ies pe ușă, plină de entuziasm.

Pașii îmi răsună pe aleile goale ale Orașului Interzis.

În Palatul Purității Celeste a fost dormitorul împăratului. Este un loc care îmi place de când eram mică. Aici sunt cocorii zei, monstrul Baxia, misteriosul cadran solar, unitatea de măsură ca un mic pavilion și două palate strălucitoare, micuțe de tot.

Palatele sunt numai cât o cutie de carton pentru televizor, cel dinspre apus se numește Palatul Munților și Apelor, iar cel dinspre răsărit se numește Palatul Zeilor Pământului și Grânelor. Acestea sunt la fel cu marile palate din Orașul Interzis. Deși sunt în miniatură, nu se deosebesc prea tare de cele mari, au acoperișuri rotunde, coame minuțios lucrate, deasupra intrării principale stă câte un dragon încolăcit, ba chiar sunt și monștri micuți la streșini.

Mama mi-a spus că în aceste două palate în miniatură sunt venerați Zeul Pământului și Zeul Grânelor.

Am auzit că Zeul Pământului este descendentul Zeului Agriculturii. El este un foarte bun geolog și specialist în soluri și știe ce sol se potrivește cel mai bine fiecărei culturi.

Zeul Grânelor se numește Qi. Pe când era copil, a fost abandonat în pustietate unde l-au crescut animalele. Încă de mic îi place să cultive plante, iar când se face mare el nu-i urăște pe oamenii care l-au abandonat și îi învață pe toți să cultive plante și cereale comestibile, ajutându-i să ducă un trai îndestulat. Un lucru extraordinar!

Deși știu de mult această legendă, totuși nu i-am întâlnit niciodată pe cei doi zei. Ușile celor două palate în miniatură sunt mereu închise ermetic și chiar dacă te pui pe burtă și te uiți pe sub uși, cu greu vezi ceva în interior.

În seara aceasta voi lua parte la petrecerea Zeului Pământului și a Zeului Grânelor. La acest gând, inima începe să-i tresalte în piept.

Unde se va ține petrecerea? Palatele aurii sunt prea micuțe, nu poate intra nimeni în ele. Marioneta de lemn a zis că în fața Palatului Purității Celeste, doar nu va fi chiar în piața din fața palatului? Câți invitați vor fi? Cine sunt ei?

Mă gândesc eu în timp ce merg.

În fața Palatului Purității Celeste nu e aprins niciun felinar, e întuneric beznă, fără nicio rază de lumină. Cum de s-au stricat toate dintr-odată? Sunt nedumerită. Să fie o problemă la circuitul electric? Și, ca prin minune, luna, care până acum strălucea, se acoperă de nori negri.

Dintr-odată mă afund în întuneric, vântul îmi șuieră pe la urechi.

Scot din buzunar lanterna cât un pix de mare pe care mi-a oferit-o Yang cel Vesel cu două zile în urmă. Fiind mică și ușoară, o țin mereu în buzunar.

La lumina lanternei apare o scenă surprinzătoare: un monstru unicorn tocmai se ascunde în spatele cadranului solar și privește pe furiș spre micile palate aurii.

Nu-i monstrul Jiaoduan? Nu l-am mai văzut pe eruditul monstru al Orașului Interzis umblând așa pe furiș.

Ridic lanterna și observ în spatele gardului de jad alb o coadă de crap. Cine se ascunde acolo? Să fie oare monstrul Wen? Monstrul acela de lângă el pare să fie maimuța Hangshi, iar în spatele lor se zăresc vag siluetele altor monștri.

Mă sperii când îndrept lumina spre acoperiș. Pe streșina Palatului Purității Celeste e cocoțat un monstru cu aripi? Să fie oare... Chaofeng? Chaofeng, cel care de obicei este atât de misterios, acum seamănă cu un hoț!

Ce se întâmplă?

– Stinge lanterna mai repede!

Îmi zice cu glas încet monstrul Jiaoduan, care este cel mai aproape de mine, făcându-mi semn cu mâna.

Mă grăbesc s-o sting, iar în jur se face brusc întuneric.

Mă apropii pe dibuite de monstrul Jiaoduan și-l întreb:

– Ce ciudat! De ce trebuie să vă ascundeți?

– Ssst! Nu mai vorbi, îmi zice el în șoaptă. Așteaptă puțin și vei înțelege.

Mă ghemuiesc și fac și eu ce face el, privesc în direcția palatelor aurii. Acolo e întuneric beznă, nu vezi nimic clar.

Așa că mă așez pe pământ și privesc pe cer. Luna e acoperită de nori negri și groși, însă stelele sunt deosebit de strălucitoare.

Nu știu cât timp trece, în jur începe ușor să apară lumina. Prin ferestrele celor două palate micuțe aurii, Palatul Munților și Apelor și Palatul Pământului și Grânelor, răzbate o lumină pală. În plus, de undeva de departe, se aude un sunet foarte lin de *pipa*¹.

La un moment dat, ușile unui palat de aur, „zdrang”, se deschid brusc. Toate ușile de pe cele patru laturi se deschid la unison. Fără să vreau, scot un sunet de uimire.

Apoi, din palatul auriu ies una câte una marionete din lemn.

Sunt marionete precum cea pe care am întâlnit-o în această după-amiază, numai că sunt îmbrăcate diferit: unele poartă rochii lungi, ca niște zâne, altele au pălării de paie pe cap ca niște cowboy, altele sunt îmbrăcate în straie de funcționari antici... Însă, indiferent cum sunt costumate, toate poartă pantofi sau cizme pe măsură, și fie că vorbim de curele sau de podoabele de pe cap, acestea sunt identice cu cele adevărate.

Cu respirația tăiată, fac ochii mari și privesc păpușelele acelea din lemn cum ies una câte una din palatul de aur, în total să tot fie peste o sută!

¹ Instrument muzical cu patru corzi, asemănător cobzei. (n.t.)

Aaa? Aceea nu e marioneta învățacel pe care am întâlnit-o azi? Stă dreaptă lângă o marionetă care arată ca un țăran.

Ultimul care iese din palatul de aur este un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o robă lungă, gri. El nu este marionetă, ci un nemuritor mărunț de statură. Ridică privirea și se uită pe cer, apoi se întoarce și intră în palatul de aur.

Acesta nu este așa de gol cum îmi imaginam eu. Însă, în comparație cu Sala Armoniei Supreme sau Sala Liniștii Împărătești, interiorul e complet neobișnuit. În sala centrală nu e niciun tron, nici altar, ba nici chiar stâlpi nu sunt. E totul un lan verde, ca și cum cineva a mutat în palat un câmp bogat.

Nemuritorul mărunțel traversează agale lanul acela de culturi. Și, ca într-un joc, holdele pe unde trece își schimbă culoarea cât ai clipi, câmpul verde se transformă în lanuri aurii de grâne, fructe castanii, păstăi maro...

Privesc de departe, e ca și cum aș vedea de sus cum felinarele se aprind noaptea pe străzi, unul după altul.

La un moment dat, toate marionetele se aliniază și pornesc înapoi spre palatul de aur, se apleacă și seceră grâne, apoi culeg fructe. Este o muncă destul de istovitoare, însă marionetele se mișcă iute.

În palatul de aur parcă se joacă un grandios spectacol de marionete, rămân mută de uimire.

- Extraordinar! zic eu în șoaptă.

– Este magia Zeului Grânelor, îmi zice monstrul Jiaoduan. În fiecare an, în prima zi din cea de-a doua lună a calendarului lunar, el seamănă semințele în pământ, apoi aduce roua dimineții și le udă, până în prima zi din cea de-a opta lună, când face grânele să se coacă. Se spune că așa i-a învățat pe oameni să cultive plante și cereale cu mult timp în urmă, pentru a avea hrană pe săturate.

– Carevasăzică, nemuritorul acela mărunțel este Zeul Grânelor... și, zicând, inima îmi bate cu putere în piept.

La scurt timp se încheie recolta câmpurilor din micul palat de aur. Marionetele îngrămădesc grânele și fructele în mijlocul sălii mari.

Ce urmează acum? Nu pot să nu mă întreb.

– Fâl, fâl...

Pe deasupra capului, nu știu de unde a venit în zbor un stol de ciori. Sunt negre ca smoala și așa de multe încât nu le poți număra.

– Ups!

Îmi fac griji, căci ciorile sunt niște ființe tare hrăpărețe. Nu cumva au venit în număr așa de mare tocmai ca să fure fructele culese până mai adineauri de marionete?

Dar marionetele nu par deloc îngrijorate. Privesc pe cer, iar pe chip le apar zâmbete.

– A venit Zeul Pământului, zice Jiaoduan.

Ridic privirea, ciorile zboară foarte jos. O cioară cu cap mare conduce stolul. Pe spatele ei e un nemuritor mititel, cu barbă albă, ce ține în mână un toiag.

Ciorile coboară una câte una în palatul de aur, iau în cioc pământ, apoi își desfac aripile și zboară din nou spre cer, făcând loc celorlalte.

– Ce fac ciorile? îl întreb în șoaptă pe Jiaoduan.

– În fiecare an, în prima zi a celei de-a doua luni din calendarul lunar, Zeul Pământului alege din cele mai mănoase soluri în cinci culori. Cu ajutorul ciorilor, îl transportă de pe Altarul zeilor Pământului și Grânelor în Palatul Munților și Apelor și în Palatul Zeului Pământului și Zeului Grânelor pentru ca acesta din urmă să cultive cereale precum mei, fasole, grâu, orez și altele. Astăzi s-a strâns recolta, acum Zeul Pământului a venit cu ciorile pentru a duce înapoi solurile în cinci culori, pe Altarul zeilor Pământului și Grânelor.

– A, deci așa! zic eu și dau din cap.

Dacă stau bine să mă gândesc, am aflat de existența celor cinci tipuri de solurilor abia anul trecut, când m-am dus prima dată să mă joc la Altarul zeilor Pământului și Grânelor. În sudul Chinei se găsește sol roșu sau brun, în est e cel cenușiu, în vest e sărătură sau sol alb, în nord e cernoziom sau sol negru, iar în centrul Chinei e sol galben la fel ca pielea noastră. Pe aceste soluri cresc diverse cereale pentru consumul oamenilor.

Ciorile se îndepărtează pe rând. Fără plante și sol, micul palat de aur rămâne gol. Numai că, la scurt timp, harnicele marionete îl transformă într-o bucătărie complet echipată.

